

HARKAI VASS ÉVA VERSEI

MÚLT NYARUNKRA

Szédül a hárs már, ágai súlyosan lengnek a szélben.
Szállt a virágpor, július zápora hullt. . .
Illatok úsztak ablakom szárnyain át, de az évszak
Csalfa mosollyal néz most vigyorogva felém.

Kedves apám, lásd, ím, ez a nyár sem volt az a régi: a
mennyei béke távoli erdők húrjain zeng tova már. . .
Hallod-e feldúlt poklaink égi zenéjét ott, hol
napjaid ániszos ízét őrzöd a nyelved alatt?

1992. nov. 21.

TRIPTICHON

1.

Télmélyi lélegzet

az ablakon át a kertből
zúg be a nyír tél szele száll –
kötélen ringnak száradó ruhák
fagyos párájuk
kristályosan omlik alá

dróton rongybabák lógnak
arcodhoz csapódik egy-egy lidérc

akár újraszületnél –
látlak a Vajhegyen állni
a frissen meszelt Kálvárián
alt ima zsong
s a stációk mint tüdőszárnyak
sorra megnyitják kapuik

2

Ljubljana, 1975

akkor fel sem tűnt
hogy apa hangja remegett
szervusz kislányom
szólt a telefonba
csak anya mondta később
apád sírt
nem hittem el
a ljubljana-i kórház
csak a biztosra megy
problematikus beteget
nem műtenek
apánál nem jön be
a sikerélmény
rontaná a statisztikát
amikor látogatni mentünk
már törte a szlovént
síléces fiatalok vártak
a hegy alatt a buszra
minden színes volt
csupa alpesi jódlizó derű
képtárak sokasága
s a kedves Ljubljana hídja
el sem tudtuk képzelni
hogy itt bármi is
problematikus lehet
zajlott az élet
a Slon és a Lev előtti
tisza utcán

minden pontos
és kiszámított gondoltuk
ilyen lesz majd a leendő
sebészi beavatkozás is
bár a szállodaszobában
mi is sírtunk anyával
a két látogatás közötti
sárga délutánon
egyszerre félelmetesnek tűnt
a májusi hó
minden kristályával ránk nehezedett
katéterdrótos kötélpályán
síléces angyalok suhantak
fel ne vigyék apát a hegyre
azután hazautaztunk
s vártunk
ekkor csengett a telefon
zöldlombos alkönyat volt
ablakom alatt zúgott a hárs
apa meg sírt a telefonba

3.

Coda

mert bennem kering
idő és időtlen
minden mi volt
s minden mi voltam –
csak azt ne kérdezd
most mi van
s én ki vagyok

1992. dec. 8–14.